

Vass Tibor

EL FŰKONDOR

- Az El, Kondor, pláza idejéből -

Bemegy pár kukányi fű az ólba,
direkt rázós
párzóéknál az ügy,
tudnak élni a hitvesi szőnyegen.
Szembe szomszédom kukában hordja át a vágott füvet,
fordul vele kétszer, háromszor,
mikor mennyi párkukányit rendelek,
végigzörög vele a készakarva buckás járdán.
A hangtettről tudják a szárnyasok,
ömlik a temérdek friss anyag,
aznap délig csak szex, drog, rakkendroll.

Megbeszéljük, hogy a fűnyíró helytelen kifejezés,
mert kés van a dobban, nem olló,
a fűvágó fedné a valóságot, de ma is a fű fedi,
valósággal több tíz centi vastagon
a párkakányi szarvalóságot,
egy ideig szeretem ezt az illatot, a bomlás melegét,
mondjuk másnap délig, aztán csak a gond van vele,
nem a bomlás melegével, azt szeretem,
ki kell hordani a szaros füvet.

Azért a kis örömért, amit a szárnyasok kapnak,
amit mi általuk,
jól megdolgozunk,
meg van a fű rázva rendesen, megvan a szar,
de azért a kis örömért megéri,
nincs olyan, hogy a takarításhoz nem fűlik a fog.

Gyepál, ezt is a fű miatt írom fel krétával az ólajtóra,

hogy el ne felejtsem majd ide. Olajtúra,
ez is fel van krétálva. Csak legyen valami,
amiről majd eszembe jut beírni ide őket,
csak legyen valami,
mert a világhoz és a szarhoz fűződő viszonyomról
méltán jól mesélnek, jól állnának a versben.

A sok jó fűért cserébe majd vágok neki egy kiskakast,
a szomszédomról beszélek,
a kinyírásról, ami itt helyes,
és a kivágás is, ha nem elég konyhakész,
nincs a szartól a belső behatóan kitakarítva,
zörögtek a buckás járdán
szomorúan vissza.

EL SZÉLKONDOR

- Az *El, Kondor, pláza* idejéből -

Hideg ront,
szezont a fázommal ilyentájt, félek,
szakadva keverem.

Munkámmal ugyan jól haladok,
nem lélekszakadva,
az éjnek évadja menten
véglegesnek ítéltre szerkesztve,
s csak ha mar,
keresztülhúzva a végéből még pár mondat,
a számítás szerint ne marjon bennük
egymás közvetlen közelében *tép, áz*.

Harapdáljam én az évadot, nyissam én az idényt,
fogadjam el, hogy az éj szerint
a bal alsó sarokba kell még féltényérnyi kék,
a jobba két ujjbegynyi sárga,

közelebb lesz így a pirkadat. Mert ugye közelít a tél,

szívünk, a frontérzékeny, nem kartoték-adat,
tűnés van, erdőben évadnyom.

És szerkesztve lesz még a hajnal is, dolgozom rajta,
toldok hozzá két szót,
annyival tovább tartson húson a haszonélvezet.
Holtig tartó jog, a széljegy mától ott,
az eljárás – ki nem hagynám,
pedig most már távolít – csakhamar indulófélben.

Négy harminc a beállítás ébresztőre,
ez azért gáz, mert négy tízkor alszom el újból rendszerint,
miután éjfélből, ameddig kilenctől aludtam,
elolvastam pár lapot, kisebb kötetet,
kapcsolgattam a televíziót,
felírtam a két szót, hogy jó lesz majd toldásba.

A széljegy jelzi az intézés rendjét,
magyarán az ügy rangsorát is,
de csak azt, az elbírálás-folyamatot,
melyben az artangyal helyt adhat féltényérnyi kéknek,
elvethet két ujjbegynyi sárgát.

Nincs mit tenni, várni kell.
Figyelni, hogy a végzésig a festék
mennyire eszi be magát a bőrbe,
a szín rangsora hogyan alakul
az éjebbnél éjebb rétegekben,
próbálgatni, jó lesz-e a két szó oda toldásnak,
amott elég-e húzni a hosszából
széltében.